

ANGHEL DUMBRĂVEANU – 75

Anghel Dumbrăveanu, născut la 21 noiembrie 1933, în comuna Dobroteasa, județul Olt, s-a naturalizat în Banat, rămânând fidel orașului studenției sale, Timișoara, prin întreaga sa viață.

Poetul s-a impus, alături de alte nume timișorene, Petre Stoica, Damian Ureche, Gheorghe Azap etc ca un reprezentant al generației '60-'70 (numită „generația Nichita”- printr-o solidaritate de generație, chiar dacă poeții componenți au avut formule poetice diferite).

În afară de Dicționarul Scriitorilor Români, și alte diverse enciclopedii și dicționare, dacă vreți accesa site-urile www.dumbraveanu.ro, sau www.banaterra.eu veți afla o listă impresionantă de titluri: peste 30 de volume publicate, numeroase traduse în alte limbi, titluri de traduceri semnate de Anghel Dumbrăveanu, listă de premii, ori listă lungă de referințe critice...

Toate rotunjesc opera a peste 50 de ani pe frontul cultural național, via Banat, de la debutul din revista „Scrisul bănățean”, în 1952 și de la debutul editorial cu volumul *Fluviile visează oceanul*, în 1961, până în anul de grație 2008.

Cartea *Tratat despre melancolie*, Timișoara: Ed. Eurostampa, 2001, un opus de 470 de pagini, e o antologie de exegeze critice, cronici, aprecieri, studii, profiluri, eseuri etc. despre opera sa, semnate de critici, scriitori, traducători, din țară și din străinătate, nume cu autoritate intelectuală consacrată (Al. Balaci, Livius Ciocârlie, Marcel Pop-Corniș, Ovidiu Cotruș, Șt. Aug. Doinaș, N. Manolescu, Mircea Martin, Adam Puslojic, Adam J. Sorkin, etc.), și ar mai putea fi completat cu un opus similar, cu scrierile omise din lipsă de spațiu, cu cele scrise în continuare...

Volumul *Diamantul de întuneric* premiat de Academia Română cu premiul „Mihai Eminescu”, pe anul 1997, a fost considerat de critică, la momentul apariției, ca volum de referință, un fel de “ars poetica”.

Ca podul de flori peste Prut, Anghel Dumbrăveanu a inițiat podul prieteniei și al solidarității poetice cu spațiul sârbesc, emblematizat prin volumul lui Nichita Stănescu *Belgradul în cinci prieteni*, 1972, care „se dedică lui Adam Puslojić, Srba Ignjatović, Anghel Dumbrăveanu și Petre Stoica”.

„Don Angelos” sau „hidalgozaur” (cum îl numea Nichita), și-a conturat un profil poetic inconfundabil, ca un poet al mării, al femeii și al corabiei (substantive feminine, egale în ecuația metaforei), îmbinând un romantism visător, atât în vreme de begonii, cât și în timp de sonete (ca în volumul *Begoniile de la mansardă: sonete*,

Timișoara: Ed.Eubeea, 2002) - vasal și prinț al naturii și al iubirii ideale - cu luminozitatea unui clasicism echilibrat, optimist, senior al măsurii și al nobleței.

De la poezia de debut, acuzată de o anume gestică grandilocvent socialistă, proprie de altfel perioadei, trecând prin anul de grație 1989, an de frontieră și anul în care ieșea la rampă generația tânără, „sincronizată” (Iovinescian!) la Occident, Anghel Dumbrăveanu a continuat în spiritul poeziei estice, metaforice, reflexive (după delimitarea lui Adam J. Stokin), discursul poetic păstrându-se în registrul solemn al poeziei care-și respectă noblețea, eleganța, fără bagatelizarea, persiflarea ori demitizarea modernă.

La 75 de ani, își privește cu zâmbetului seniorial rotundul operei - capitol din „Istoria literaturii române”, semn de carte cu efigia sa de „Don Angelos”.

La mulți ani, Maestre! (**Maria Nițu**)

